

Kötter Tamás

Kiszavaztak, baby

*„A Föld történetében először fordult elő,
hogy valamennyi emberi lénynek valamennyi
országban ugyanaz lett a célja: annyi pénzt
keresni, hogy úgy élhessen, mint egy reklámban.”*

(Frédéric Beigbeder, 1999 F, Geomédia, 2001)

Akkoriban lett vége a karrieremnek. Alig hívtak már fellépésekre. Néha napokig nem csináltam semmit. A pénzem elfogyott. Pár hete ugyan összejöttem egy csajjal, aki éjszakánként pultosként dolgozott egy klubban. Így aztán egyedül gubbasztottam a házunktól nem messze, egy romkocsmá pultjánál. Előttem egy pohár fröccs. Korán volt még, úgy kilenc óra, alig volt vendég. Rajtam kívül csak egy szőke, fiatal lány ült a pultnál, nagyon barnán, farmersortban és fehér spagettipántos felsőben, amiből majdnem kiestek a mellei. Úgy tizenyolc-tizenkilencnek néztem. Koktélt ivott. A lány a pultossal nevetgélt, közben rám-rám néztek. Amíg beszélgettek, a kiscsaj állandóan a melleit igazgatta, és közben azt mondta, csak úgy bele a semmibe: – Lehet, hogy le kellene fogynom. Lehet, hogy le kellene fogynom.

Azután felém fordult. Láttam, a szemei már rendesen csillognak az alkoholtól.

– Te nem az igazi vagy – mondta nekem.

– Dehogynem – válaszoltam neki, és közben a pultos srácot néztem, aki csak vigyorgott rám, miközben újabb koktélt kevert a kiscsajnak.

Két évvel korábban szerepeltem a Való Világban. A rendező Fefének nevezett el. Ferenc a keresztnemem, de a rendező szerint a Feri nem lett volna elég képernyőképes. Negyedik lettem. Miután kiestem a játékból, beindult velem a business. Televíziós műsorokban szerepeltem, klubokban léptem fel a Hajógyári-szigeten meg a belvárosban. Saját műsorral jártam a vidéki diszkókat. A Doktor Tré nevű rapper írt egy számot nekem. Azt énekeltem el mindenhol. Utána autogramot osztogattam, és a rajongóim kezet foghattak velem. Játsszom kicsit szintetizátoron, és egész jól énekelek. A menedzserem egy rakás esküvői fellépést szervezett nekem vidéken a nyárra. Azokon mulatós nótákat kellett énekelnem. Szerepeltem a Barátok közt néhány epizódjában. A Gábor nevű szomszédot alakítottam, de valami ok miatt – amit senki sem mondott el nekem – gyorsan kiírták a szerepem. Gyermekműsort vezettem néhány alkalommal egy kis kereskedelmi csatornánál, ahol főleg régi vetélkedők ismétlései mentek. A kissrácok körbeálltak, én meg kérdéseket tettem fel nekik állatokról, úrhajókról és ezekhez hasonlókról. Csupa olyan dologról kellett őket kérdeznem, ami állítólag a gyerekeket érdekli. A válaszokra előre betanították őket, de így is gyakran elszúrták. Ilyenkor a rendező üvöltözött, a gyerekek meg sírtak. Sajnáltam őket, mert tud-

tam, milyen nehéz betanulni előre a szövegeket, azután meg eljátszani, hogy csak úgy magadtól mondd.

Az utcán gyakran felismertek. Volt, aki odajött hozzám, kezét fogott velem és gratulált. Sokan azt mondták, nekem kellett volna nyernem. Egyszer egy nő leköpött. Azt üvöltötte, hogy nem voltam korrekt a játékban. Megjelent rólam egy könyv, „Fefe, százhuszonöt nap” címmel. Ennyi időt töltöttem a játékban. Azt hiszem, úgy ötszáz és hatszáz darab között adtak el belőle, a maradékot a boltok visszaküldték a kiadónak. Ezután saját magam próbáltam az interneten eladni. Kevés sikerrel. Három dobozzal még most is megvan. A többit már kidobtam.

Először úgy volt, hogy lesz egy saját beszélgetős műsorom, Be The One címmel. Később a csatornánál gasztro-beszélgetős műsorra módosították a tervet. Magyar celebekkel kellett volna bor- és ételkóstolóra járnom, és közben beszélgetni velük a magánéletükről. Végül egyikből sem lett semmi. A menedzserem akkor azt mondta, ne szívjam mellre, még sok lehetőség áll előttem.

Ahhoz képest, hogy csak negyedik lettem, és a tévéműsorokból sem lett semmi, egész jól kerestem. Két hónap után elköltöztem anyámtól. Budán, a Római parton, egy új lakóparkban béreltem egy helyes kis lakást.

A lakásomat a játék egyik szponzorcége, egy bútorstúdió rendezte be, olyan menő bútorokkal, amiket addig csak a videoklipekben láttam meg filmekben. A bútorok márkájáról még sosem hallottam. Néha feljöttek a haverjaim, meg csajok, akiket a bulikon és fellépéseken szedtem fel. Filmeket néztünk, közben ittunk, és sokszor betéptünk. A végén annyira készek voltunk a piától meg a kokaintól, hogy csak néztük a Dunát, a hajókat, és hallgattuk a hajók kürtjeit, meg a zenét, amit a klubokból a víz hozott felénk. Mindenféle baromságot üvöltöttünk az erkélyről a hajók felé, és közben úgy éreztem, hogy minden nagyon simán halad a jó irányba.

Még a show alatt összejöttem egy Kitty nevű lánnyal. Kitty korán kiesett a játékból. Úgy tudom, azonnal visszament a palijához. Párszor találkoztam vele különböző műsorokban, de nem tartottuk a kapcsolatot. Később egy újságban láttam róla pár aktképet. Látszott, megcsináltatta a melleit. Akkor arra gondoltam, újra találkozhatnánk. Hátha kialakul megint valami köztünk. Küldtem neki pár sms-t. Másnap felhívott a pasija. Azt mondta, szétbassza a fejem, ha még egyszer bepróbálkozom.

Jártam még a 2008-as nyár Miss Bikini versenyének második helyezettjével, egy fitneszedzővel és egy táncos lánnyal a White Angelből.

Úgy fél évvel ezelőtt befejeződött a Való Világ következő szériája. Új arcok jelentek meg. A menedzserem szólt, készüljek fel, biztosan kevesebb fellépésem lesz miattuk. Azzal biztatott, hogy népszerű vagyok, talpon fogok maradni. Azt mondta, majd kitalál valamit. A fellépések akkor kezdtek el ritkulni. A kluboknak tavaszra búcsút mondtam, nyár végére az esküvőknek is. Menedzsert váltottam, de az sem segített. Végül falusi bálokon meg diszkókban léptem fel, általában részeg tinik előtt. Egy este három-négy faluban is. Nagyon untam, és utáltam az egészet, különösen az utazást. Úgy két hónapja szóltam az új menedzseremnek, hogy befejezem. Azt mondta, ő sem látja értelmét, hogy folytassam. Abban maradtunk, ha van valami lehetőség, szól. Azóta volt pár diszkós fellépésem, és a

tévécatsornától is megkerestek, hogy a most futó show-ban költözzek be a villába mint meglepetésvendég. Sajnos a szavazáson a nézők nem engem választottak.

Úgy három hete visszaköltöztem anyámhoz. A kocsit, egy Mercedes SLK-t, amit használatra kaptam egy szponzortól, vissza kellett adnom. Nem bántam, nem volt hova mennem és úgysem tudtam volna fizetni a benzint. Anyám a hetedik kerületben lakott, a Síp utcában. Nem éppen olyan hely, ahol az ember egy ilyen kocsit szívesen hagyja az utcán. Nem jártam sehova. Néha beugrottam erre a helyre egy italtra meg báméskodni. Munkát nem találtam, igaz, nem is nagyon kerestem. Azt reméltem, hogy visszatérhetek a showbusinessbe.

A kiscsaj csak azt hajtogatta, hogy nem vagyok igazi, közben visszafordult a pult felé és a pultos sráctól is megkérdezte: – Szerinted igazi?

– Lehet – válaszolta a pultos, és közben újra gonoszul rám vigyorgott.

A kiscsaj felém fordult és megnézett magának. A pultos közben telefonált.

– Tényleg te vagy az? – kérdezte. – Mármint Fefe – tette hozzá, és elkezdett nevetni. Szép, csilingelő volt a nevetése.

– Tényleg, VV Fefe vagyok – mondtam, és megemeltem a poharam.

– Helló Fefe! – válaszolta, és ő is felemelte a poharát.

Megkérdeztem tőle, nem ülne-e át mellém, legalább nem kell hangosan beszél-nünk. Rajtunk kívül csak két pasas ült a pultnál, a másik oldalamon, és pár vendég az asztaloknál.

– Miért ne – válaszolta.

Bettinek hívták, húszéves volt, és gyógypedagógusnak tanult. Ismerte a pultost, hozzá ugrott be.

– Tudod, hogy szavaztam rád? – kérdezte, aztán odafordult a pultoshoz, aki közben befejezte a telefonálást, és éppen a két ipsének csapolt sört: – Hallod, Tibi, szavaztam rá.

– Aha. Szuper – mondta a pultos, de közben fel sem nézett.

– Akkor, egy szavazómra! – mondtam neki, és közben koccintásra emeltem a poharam.

– Volt egy számod, igaz? – kérdezte Betti, aztán megint a pultoshoz fordult: – Mi is volt a címe? Leszavaztak, vagy valami ilyesmi?

– Kiszavaztak – válaszolta a pultos, azután hozzátette: – Kiszavaztak, baby. – Hogy is volt a refrén, Fefe? – kérdezte.

– Kiszavaztak, lejátszottak, magadra hagytak. De a refrént nem én énekeltem.

– Nem? Ja, tényleg, egy csaj volt. Igaz?

– Igen-igen, egy csaj volt. Egy énekes csaj. Miss Pussy – válaszoltam.

– Tényleg, a Pussy – mondta a pultos, és közben felnevetett, aztán hozzátette: – Jó csaj.

– Na, és most mi van veled? Jársz még fellépni? – kérdezte Betti.

– Persze-persze. Csak most éppen pihengetek – válaszoltam, azután hozzátettem komoly képpel: – Tudod, néha kell egy kis szünetet tartani.

Közben hallottam, a két pasi a pultnál arról beszél, hogy az egyikük – amíg WC-n volt – látott két csajt csókolózni. Hirtelen kedvem támadt megnézni a két lányt, de nem mertem otthagyni Bettit. Kiittam a maradék italom. Hármezer

forinttal jöttem el otthonról, abból még kettő megvolt. Szóltam a csaposnak, hogy Bettinek adja, amit eddig ivott, nekem meg egy fröccsöt.

– Kösz – mondta Betti, mikor megkapta az italát, és megsimogatta a karom.

– Nincs mit. Egészségedre! – válaszoltam.

Tovább beszélgettünk a Való Világról, a szerepléseimről, a klubokról, ahol felléptem, a könyvről, amit rólam írtak. Valójában egész idő alatt én beszéltem, Betti csak kérdezgetett. Őszintének tűnt az érdeklődése.

Úgy fél óra után elfogyott az italom, csak a pohár alján maradt egy kortynyi. Azt nem mertem kiinni. Nem volt nálam több pénz. A kétezer forint elment a fröccsre és Betti koktéjára, a maradékot meg odaadtam jattnak a pultosnak. Gondoltam, megiszom az italom és elmegyek. Bettinek majd azt mondom, hazamegyek lefeküdni, mert holnap korán kell kelnem. Láttam, lassan Betti is végez az italával, de csak nem akaródzott elindulni. Kezdtém kínosan érezni magam. A pultos oda-odanézett. Várta, mikor rendelek még egy kört. Kiittam a poharam és elszántam magam, hogy elmondom a mesémet, azután elindulok, mikor Betti azt mondta: – Uncsi ez a hely. – Azután odafordult a pultoshoz: – Te, Tibi, miért olyan uncsi ez a hely? Hol vannak innen az emberek?

– Tényleg, miért nincsenek itt emberek? – kérdeztem én is.

– Nem tudom. Talán, mert máshol vannak – válaszolta és közben gúnyosan rám nézett.

– Mégis hol? – kérdezte Betti.

– Mit tudom én – válaszolta, közben elvette előlünk az üres poharakat.

Na, gondoltam, akkor most itt a vége. Éppen belekezdtem volna, mikor megint megszólalt Betti: – Te, Fefe, nem megyünk ki a Hajógyári-szigetre? Szombat van.

Ami pénzem volt, elment az italokra, és a kártyámmal sem tudtam volna fizetni. A bankszámlám régóta mínuszban volt. Havonta kaptam a felszólításokat. Egy idő óta ki sem nyitottam a borítékot, egyszerűen kidobtam a szemébe.

Arra gondoltam, hazaugrom és kérek anyámtól. Azt mondom neki, hogy lesz egy fellépésem a jövő héten vidéken, és abból majd megadom. Tudtam, hogy anyámnak nincs sok pénze, de gondoltam, bepróbálkozom, hátha mégis ad. Bejött nekem ez a Betti, és aznap este nagyon éreztem a feelinget.

– Tőlem mehetünk, de előbb ki kell vennem pénzt. Elugrom egy automatahoz.

– A pénz az tényleg nem árt – mondta nevetve.

– Nehogy addig megszökj nekem – mondtam és egy pusztit nyomtam az arcára.

– Dehogy, baby, itt várlak – válaszolta, és közben nevetett.

Felmentem a lakásba. Anyám a televíziót nézte. Láttam, nagyon fáradt. A Való Világ ment, amiben újra szerepelhettem volna, de nem választottak be a nézők. Egy ideig bámultam a műsort, aztán csak azért, hogy valamit mondjak, megkérdeztem: – Van valami?

– Semmi különös, egyébként mindjárt jön a kiszavazás – válaszolta. – Merre jártál?

– Ittam szemben egy italt – válaszoltam.

Anyám nővér volt a János Kórházban. Apámtól pár éve elvált. Tavaly, amíg Budán laktam, anyám összejött egy Sanyi nevű ürgével, aki két hónap után beköltözött hozzá. A régi szobám lett a hálósobájuk. A másik szobát – ami egyszerre volt nappali meg anyám hálósobája, amíg el nem költöztem – kifestették, és vettek bele pár használt fotelt, egy kisasztalt meg egy új tévét. S amikor hazaköltöztem, visszakaptam a régi szobám, anyám és Sanyi kiköltöztek a nappaliba.

Sanyi éjjeliőr volt egy csepeli szeméttelen. Egész normális volt anyámmal. Keveset veszekedtek. Akkor este nem volt otthon, aznap éjjel is dolgozott.

Amikor szóltam anyámnak, hogy hazaköltözöm, láttam, nem örül neki. Azt hiszem félt, hogy majd nem jövök ki Sanyival. Mióta elvált, Sanyi volt az első férfi az életében. Láttam rajta, nagyon ragaszkodik hozzá.

Sanyival nem sokat találkoztam. Éjjel dolgozott, nappal, mikor otthon volt, vagy aludt, vagy a rádióját hallgatta. Valami régi szart, amit állandóan csavargatni kellett. Kérdeztem is tőle, hogy miért nem vesz egy újat, de azt válaszolta, hogy amíg ez szól, addig még jó lesz. Ráhagytam, mert úgysem hallgattam rádiót.

Egyszer megnéztünk Sanyival egy BL-meccset. A Reál Madrid játszott a Bayern ellen. Nem érdekelt a meccs, de azon az estén sem tudtam mit csinálni. Ültünk egymás mellett a kanapén. Sanyi néha magyarázott valamit a fociról, meg a két csapat taktikájáról. Látszott, hogy gőze sincs az egészről, de nagyon lelkes volt. Egyébként rendes pasi volt. Nem volt vele gond. Sokszor gondoltam arra, hogy lehetne rosszabb is.

– Voltam lent – kezdtem szép óvatosan.

Anyám erre nem szólt egy szót sem, csak nézte tovább a műsort, néha, ha valami vicces történt, felnevetett. – Szóval szemben megismerkedtem egy lánnyal. Megkért, hogy kísérem el a Hajógyári-szigetre – folytattam.

– Minek, ott mindenki drogozik – mondta és felém fordult. – A Jánosba hozzák be őket, minden péntek meg szombat este. Ugye nem akarsz valamibe belekeveredni? Biztos innál, reggel jössz haza, és egyébként is, arról volt szó, hogy holnap elmész Sanyi ismerőséhez állásügyben. Ha lesz végre rendes munkád, szórakozhatsz is.

Visszafordult, és nézte tovább a műsort, de közben többször is biccentett a fejével, és beszélt magában. Eszembe jutott, hogy Sanyi kerített nekem állást valami biztonsági cégnél. Semmi kedvem sem volt egy építkezésen őrt állni a hidegben, de nem akartam, hogy megint miattam veszekedjen anyámmal.

– Mindegy, úgysem volt igazán kedvem kimenni a szigetre – mondtam, és leültem mellé a kanapéra. Éppen reklám ment. A nyereményeket mutatták, amiket a Való Világ nyertese kap majd a játék végén, meg azok a nézők, akik betelefonálnak, és a játékkal kapcsolatos kérdésre helyesen válaszolnak.

Amikor vége lett a reklámnak, és a műsor folytatódott, visszamentem a szobámba. Kinéztem az ablakon. Egyenesen ráláttam a kocsmá bejáratára. Láttam, hogy Betti áll az ajtó előtt, és körbetekintget, mintha keresne vagy várna valakit. Elmúlt már tizenegy, kezdett beindulni az este, egyre többen jöttek a helyre. Egy taxival nagyobb társaság érkezett, három fiú és egy lány. Ismerhették Bettit, mert mindegyiküknek adott egy puszit. Beszélgettek pár percet, azután a lány és két fiú bement a kocsmába, a harmadik kint maradt Bettivel. Tovább beszélgettek,

közben meg láttam, hogy nevetnek. Amikor Betti eldobta a cigit, beszálltak az egyik taxiba, amelyik éppen szabad volt és utasra várt. Engem biztosan nem láthattak, mert nem kapcsoltam fel a villanyt a szobámban, és egyébként sem árultam el Bettinek, hogy szemben lakom.

Vártam, amíg elmegy a taxi, azután kimentem a konyhába sörért. Az előszobában anyám kabátjában találtam egy doboz Sopianae-t. Kivettem belőle három szálat, visszamentem a szobámba, és ruhástul ráfeküdtem az ágyra. Ittam a sört, szívtam a cigit, és hallgattam, ahogy az utcán jönnek-mennek az emberek és a taxik. Néha azt is tisztán értettem, hogy miről beszélgetnek. Közben járt az agyam: hogy lassan megint eltelik egy év, de az ember próbálkozik az életben, ahogy csak tud, vagy ahogy mások engedik, és próbál boldogulni, és ezért megcsinál mindenfélét, és néha csak úgy történnek vele a dolgok, és sokan szarnak rá, és vannak terveik, amikből sokszor semmi sem lesz, és maga sem tudja megmagyarázni, hogy miért.

Öt óra felé csend lett. Hallottam, ahogy Sanyi zörög a kulccsal a zárban, befekszik anyám mellé az ágyba, azután, ahogy ütemesen mozog velük az ágy, végül anyám nyögését. Amikor elhalkultak, elnyomtam az utolsó cigimet és feküdtem tovább mozdulatlanul.